

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

**Puente, Luis de la
Coloniae Agrippinae, 1616**

§. 1. Frater Franciscus Godoius

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

Frater Franciscus Godoius.

P R I M U M locum demus insigni Martyri Fracis-
 cisco Peretio Godoio oriundo ex Tirrigijs,
 Oppido Archiepiscopatus Toletani. Hic,
 cum Salmantica studeret, recepit se ad nostrum
 Collegium Exercitiorum spiritualium causa: in
 quibus tetigit cor eius Deus, ut mundo renunciare-
 ret, & Societatem ingrederetur: habebat tamen
 non paucas difficultates ne tantæ Vocationi con-
 sentiret; & inter alias hanc, quæ etsi in se reuera
 esset levis, magnam tamen ipse reputabat, abscin-
 denda scilicet esse mustacia, quæ habebat valde
 longa; de quibus inaniter se iactabat, quasi signum
 elegantia, & roboris sui. Sed prævaluit inspira-
 tio Dei, qua impellente arripuit forfices, & illa
 proprijs manibus abscidit: sic enim videbatur sibi
 iam inhabilis, & ineptus, ut posset in domum suam
 redire. Tantoque feruore admitti petijt in Socie-
 tatem, ut statim admissum miserint Metinam ad
 Tyrocinium, ubi eodem semper feruore progres-
 sus est, fouente, & calcar ad id addente feruenti
 suo Magistro.

C O N T E N D E B A T omnes suas actiones má-
 xima, qua posset exactione, ac perfectione pera-
 gere: Et cum ibat ad culinam, ita sartagine, tri-
 podes, ollasque ferreas tergebat ac defricabat, ut
 mundissimas & splendentes relinqueret, et-
 iam magno adhibito labore. Et cuidam fratri
 dicenti, cur tantum laborem in rebus illis, ita ex-
 cergent

ergedisponeret, quæ mox essent iterum inficien-
da, respondit, se quotidie vesperi offerre sacratiss-
imæ Virginæ omnia opera, quæ illo die fecisset;
pudere autem se, rem aliquam illi offerre malè
terram, & non satis mundam: ideoque opus non
rectè peractum. Ex quo apparet, quantam etiam
deuotionem erga Virginem sacratissimam gere-
ret, quantumque fructum talis deuotio in ipso
proferret. Nullam se mortificandi occasionem,
in quibus poterat, prætermittebat. Et cum pro a-
lijs res valde mûdas optaret, sibi tamen ipsi in Re-
fectorio, & præcipuè si poenitentia aliquam face-
ret, sumendo scilicet sub mensa cibum, aut geni-
bus flexis, aut stâdo pro more Societatis, loco stro-
phioli, quod cômunitè alij habêt, accipiebat ipse
ex culina sordidissimâ, quem poterat habere pan-
nû, quo & manus, & ipsum os abstergebat, vt hor-
rorem vinceret, quem sentiebat in ea re. Cum se-
mel peregrinaretur cum fratre Ioâne. Sâ (qui po-
stea fuit præstans Euangelicus Operarius: hic so-
cius aduertit maxillam Francisci Peretij inflam-
matam, & sanguine conspersam; eò quod crabro
quidam morderet, & sanguinem extraheret: & nisi
socius eum abegisset, tulisset diutius Franciscus
importunû crabronè: bonus enim frater modica
illa tolerantia exercebat se, vt totum postea san-
guinem, vitamque pro suo Creatore effunderet:
quod postea effecit. Hunc eius fernorem inflam-
mabant adhuc magis exhortationes P. Balthassa-
ris: in quibus ille singulari quadam vi præclaras
quasdam sentècias proferebat, valde apud se per-
pensas ac benè ruminatas: quæ tanquam columnæ
erant ædificij spiritualis animæ suæ: quas cum

P

tanto

tanto spiritu diceret, penetrabant, & infigebantur in cordibus Nouitiorum: ita ut per totam vitam, earum essent memores, & in occurrentibus necessitatibus ex usu illis essent. Illarum sententiarum hæc erat una: *nemo degeneret à præexcellis cogitationibus filiorum DEI*. Quæ eos exstimulabat, ad perseverandum in sua vocatione; & re ipsa explenda generosa animi proposita, quæ Deus illis communicasset. Ad hæc sententia Francisco Godoio altè fuit impressa, ut usum eius habuerit in maxima & gloriosissima pressura; quæ potuit ei in hac vita occurrere; nam existens adhuc in Tyrocinio, ingenuè se obtulit, ut iret in Brasiliam cum alijs quadraginta hominibus Societatis, quos Pater Ignatius Azevedius, omnium eorum Prouincialis ac Superior secum deducebat.

Et ut varia Diuinæ prouidentiae consilia in his vocationibus & ad huiusmodi coepta appareant, referam huius occasionem. Habebat P. Balthassar prope se ad latus tamen Franciscum Godoium, cui nescio quid dabat ut acciperet; ad quod accipendum cum ille manum non tam citò extendere, quia quid esset, non videbat, donec totam faciem verteret, ut videret: ex quo collegit Pater Balthassar defectum omnino in oculo illius lateris: (est autem verissimile fuisse oculum sinistrum, propter id, quod mox fuit secutum) interroganti autem Patri, an res ita haberet, fassus est, ita esse, & quod illum defectum, in examine quando ingressus est Societatem cecidisset, veritus ne

pro-

propter eum reijceretur. Valde hoc sensit bonus Pater, certò sibi persuadens, quòd Superiores essent illum, cùm adhuc Nouitius esset, dimissuri: eò quòd defectus esset magnus, & nominatim in futuris Sacerdotibus, in quibus sinister oculus (qui Canonis appellatur) esset necessarius. Et Pater quidem hoc significauit ipsi Francisco, sed simul addens, quòd si vellet in Societate remanere, illud esset aptum & vnicum medium, si se offerret ad profectiorem Brasiliensem cum illis quadraginta, ad eam destinatis: modò ipse tantum virium & animi in se sentiret: nam si ita esset, recipiebat in se, id à Patre Ignatio Azeuedio impetraturum. Cui Franciscus promptissimè respondit, se libentissimè ad gloriosum adeò cœptum profecturum. Pater igitur Balthassar retulit P. Azeuedio magnam fratris illius virtutem, licet naturalem illum defectum haberet, & addidit: (quamuis planè casu) illum esse valde peritum pulsandi citarram, quod fortè posset ex usu esse ad moderandam syluestrium illorum Indorum feritatem. Placuit hæc informatio P. Azeuedio: atque ita secum illum accepit: Quare defectus ille naturalis conuersus est in spiritualem eius foelicitatem. Placuit enim D. nostro quod in ipsa nauigatione omnes quadraginta inciderent in manus Gallorum Hereticorum; qui impotenti, ac diabolica furia, omnes Martyrio affecerunt, varijs mortis generibus, in odium Catholicæ Romanæ fidei, ad quam gentibus illis prædicandam properabant, quemadmodum fusè refert Petrus Ribadinerius in vita Patris Francisci Borgij, Lib. 2. c. 10.

P a tertij

tertij Societatis Generalis, qui illos mittebat. Cum igitur crudeles illi Carnifices, mactandis illis insisterent, feruens Franciscus Godoius socios suos animabat sententia illa, quam à suo Magistro audiuerat, dicens elata voce: eia fratres: ne degeneremus à præcellis cogitationibus filiorum Dei. quibus verbis tantum animi robur illis addebat, ut simul omnes ad mortem subeundam se viriliter offerrent, propugnantes tanquam fideles filij honorem sui caelestis Patris; summū ei, quem poterant, honorem tribuentes, cum quadraginta illis holocaustis, quæ de se ipsis obtulerūt in odorem suauitatis: quorū etiam fuit particeps P. ipse Balthassar ob illam ignis diuini amoris scintillam, quam in vnum eorum iniecit.

§. II.

Pater Antonius Padillius.

ALTER Nonitijs, cum quo mihi singularis fuit consuetudo & amicitia, fuit P. Antonius Padillius, filius D. Ioannis Padillij, (qui nisi morte fuisset præuentus, esse debuit Præses Castellæ,) & D. Mariæ Acunniæ Comitissæ Buendij quorum vterque fuit sanguinis illustrissimi, nostræque Societati addictissimi: præcipue ipsa Comitissa, quæ in omni virtute excelluit. Voluit Deus illorū pietatem in hac vita remunerare dans eis filium vnum, & duas filias: omnes adeo ad omnem virtutē propensos, & ab infinita eius misericordia cum benedictionis dulcedinibus præuētos, ut vix ex eis esset, qui succedere vellet in lus

Pri-